

דף סה.

עין משפט א.ב.ג.ד. אר"ח סימן שג פעיף טו

טו. ט. יוצאין במוך שבאזן ש^ו וכן במוך שבסנדל ששמים לתענוג, וכן כגרגיר מלח לתוך פיה משום כאבי שיניים ובלבד שלא תיתן גרגיר זה^ת לתוך פיה בשבת.

עין משפט ה.ו. אר"ח סימן שג פעיף יב

יב. ז. שן תותבת שלא קבועה אם זה מזהב שיש חשש שתתבייש ותוציא אותה בידיה אסור לה לצאת בה^א, אבל מכסף וכ"ש כשן אדם מותר דאין חשש זה.

עין משפט ז. אר"ח סימן שא פעיף כח

כח. לב. מי שיש לו מכה בכף רגלו וקושר עליה מטבע להגן עליה שלא ינגף ברגלו, וגם זה מרפא^ב מותר ויוצאין בה.

עין משפט זז. אר"ח סימן שג פעיף כ

כ. טו. הבנות הקטנות שנוקבים להם האזנים כדי לתת שם עגילים כשיגדלו ובנתיים נותנים שם קיסמין שהנקבים לא יסתמו מותר לצאת בהם^ג בשבת.

ש. צמר גמר המוכן מבעוד יום או ששם אותו באזנו מלפני שבת כדי לספוג הליחה, רש"י בשבת ס"ד ואין חשש שמא תוציא אותו בר"ה, ולאן דרך הוצאה היא.
ת. אבל בצמר גפן לאזנה או לתוך נעלה מותר גם בשבת, הגם שיש חולקים, ועיין בכה"ח אות ע"א.

א. שבת ס"ד וכחכמים.

ב. ו. גם לחלוחית הכסף טוב למכה וגם צורת המטבע טוב למכה, מגמ' ס"ה ע"א. ומשמע דאם אינו מרפא רק מגן על המכה אסור. ועיין בכה"ח אות קכ"א שדעת הגר"א להתיר גם כדי להגן בלבד, כה"ח אות קס"ו.
ג. דדרך הוא ולאן משוי, רש"י.

עין משפט ט. אר"ח סימן שג סעיף כא

כא יוצאת אשה רעולה, והוא שמעטפת כל ראשה חוץ מהפנים.

עין משפט י. יו"ד סימן קצח סעיף לג, לד

לב. מ. לא תטבול במקום שיש בקרקעיתו טיט ד משום חציצה, אלא א"כ תיתן עליו זמורות וכיוצא בהם דבר שאינו מקבל טומאה. ואם טבלה, י"א דלא עלתה לה טבילה ה.

לד. מא. לא תטבול במקום שיש חשש שיראנה אדם, שמתוך כך ממהרת לטבול ואינה מדקדקת בטבילה, ובדיעבד עלתה לה טבילה ו.

עין משפט כ. אר"ח סימן שג סעיף כ
עין לעיל עין משפט אות ח

עין משפט ל. אה"ע סימן כ סעיף ב

ב. ג. נשים המתחככות זו בזו אסור משום מעשה דארץ מצרים, ויש לאיש להקפיד על כך שאשתו או בנותיו לא יעשו כן.

דף סה:

עין משפט א. ב. יו"ד סימן רא סעיף ב

ב. ה. מי מעיין מטהרין אפי' כשהם זוחלין ואינם מכוונסים, אבל מי גשמים אין מטהרין אלא במכוונסין.

הגה: אבל ע"י זחילה פסולין מן התורה אם הם לבד בלי מעיין.

ד. לא דמי לסעיף י"ד דכאן איירי בטיט עבה. ש"ך ס"ק מ"ז. והיום סתם טיט אינו כטיט היון. שם בש"ך.

ה. כך דעת הטור וזו דעת הראב"ד ורש"י, אבל רוב הפוסקים מתירין כסתמא דמר"ן. ו. שאם היא יודעת שטבלה כהוגן כשרה, ולא חיישינן דילמא אגב הפחד שמא יראנה איש, לא טבלה טוב ולא אדעתה. באר הגולה אות ס"ו. ולא תטבול בים או בנהר משום חשש שיראנה אחר.

ב. ו. היו הזוחלין מן המעיין מתערבים עם המי גשמים הרי הכל כמעין לכל דבר ז, אבל אם רבו הנוטפים על הזוחלין וכן אם רבו מי גשמים על מי הנהר אינם מטהרין בזוחלין אלא באשבורן דהיינו מכונסים ה. ע"כ במקום זה צריך להקיף באותו נהר המעורב מקום עם מחצלת דבר שאינו מקבל טומאה ולא כלי שיש לו בית קיבול וכשהיו המים מכונסים בו תטבול בהם.

הגה: וכן נכון להורות ולהחמיר ט אף שיש מתירין לטבול בנהרות כל השנה אף בשעת הגשמים י והפשרת השלגים ואז רבו הנוטפים על הזוחלין מכיון שעיקר גידול הנהר הוא ממקום מקורו, וכן נהגו ברוב מקומות שאין מקוה ואין למחות ביד המקילים כ שיש להם על מי שיסמוכו.

הגה: מ"מ יש להזהר מלטבול בנהר המתהווה לגמרי ע"י גשמים וכשאינן גשמים פוסק לגמרי, ואע"פ ששאר הנהרות שופכין לתוכו בשעת הגשמים ומתהווה על ידן מ"מ הואיל ופוסק לגמרי בשעה שאין גשמים אסור לטבול בו בדרך זחילתו עד שיתכנסו המים שבתוכו.

אבל בנהר שאינו פוסק אע"פ שבשעת הגשמים מתרחב ומתשפט על כל גדותיו מותר לטבול בו בכל מקום לפי המקילין.

ז. כתב הש"ך בס"ק י' אפי' אין הזוחלין הרוב רק הם שוה בשוה כל שאין הנוטפין רוב הרי הכל כמעין, וכ"כ הב"י בשם הראב"ד. מיהו סיים בצ"ע אם בעיני דוקא רוב מים חיים או אפי' שוה בשוה דהא נוטפין מדאורייתא פסולין בזוחלין. ועוד כתב בס"ק י"א דגם באותן מקומות שלא היה הנהר הולך בהם ג"כ דינם כמעין.

ח. ואם היתה כאן גומא ונתמלאה ממי גשמים אע"פ שזחלו לתוכה מבין ההרים כיון שהם עכשיו מכונסים הרי הוא כמקוה ומותר לטבול בתוכו. ש"ך ס"ק י"ב.

ט. פירוש לטבול בנהרות מטעם שמא ירבו שם מי גשמים והפשרת השלגים ואלו אין מטהרין רק כשם קבועים ומכונסים במקום אחד וכל נהר הוא זוחל ובזוחל אינו מועיל רק מי מעיין.

וכתב בת"ה שמעתי מקשים מאי שנא דבמקוה שיש לו מ' סאה ונפלו לתוכו אפי' אלף סאין שאובין לא פסלוהו ואילו על מי מעיין אם נופלים רוב זוחלין של מי גשמים פסלוהו, ותירץ הט"ז דחיישינן שמא תטבול במקום שאין חיבור למי מעיין ותטבול רק בזוחלין וזה פסול ע"ש. בט"ז ס"ק ג'.

י. ואף בדרך זחילתן משום שאין לך טיפה שיורדת מלמעלה שאין תהום עולה לקראתה ב' טיפות מלמטה ונמצא עיקר רבויין ממקורן.

וכתב הש"ך בס"ק ט"ו דבמקום שיש מקוה אין לטבול בנהרות אלא בזמן שהנהר קטן מאוד שאז מותר.

כ. וכ"כ המהרי"ק בשורש קט"ו ובת"ה סי' רכ"ד.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן שג סעיף כב

כב פורפת (פי' קושרת) בשבת על האגוז ועל האבן שיחדתו לכך, ויוצאת בו, אבל על המטבע אסור לפרוץ בשבת, דלאו בר טלטול הוא ולא מהני בה יחוד. ואם פרפה עליו מע"ש, מותר לצאת בו בשבת.

עין משפט ה.

או"ח סימן שג סעיף כג

כג אם היתה צריכה להוציא אגוז לבנה ופרפה עליו כדי להוציאה, אם לר"ה, אסור. ואם לכרמלית, מותר.